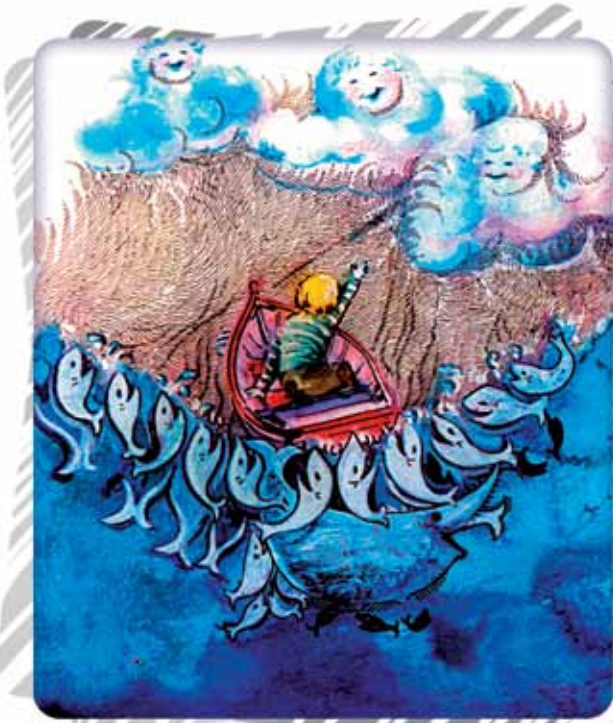

Zeyyat Selimoğlu
YAVRU KAYIK

ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI
Roman

Resimleyen: Saadet Ceylan

4. basım

CAN
ÇOCUK

Zeyyat Selimoğlu

YAVRU KAYIK

Resimleyen: Saadet Ceylan

Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Taner Börü
Düzeltili: Leyla Nebioğlu
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası

1. Basım: 1989

4. Basım: 1000 adet, Nisan 2012

ISBN 978-975-510-064-7

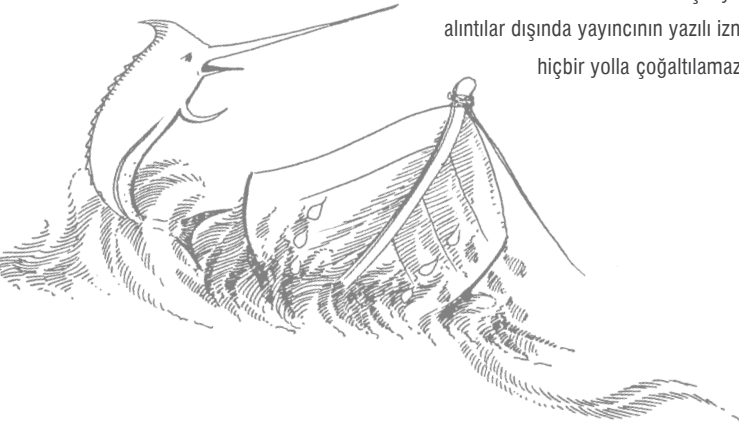
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 1989

Bu eserin yayın hakları

Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa
alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın

hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitabı:**
MARTILAR ADASI
UYUMSUZ NURİ

Zeyyat Selimoğlu

1922 İstanbul doğumlu. Alman Lisesi'ni, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Hikâyeleri, Almanca'dan çevirileri ve radyo oyunları ile tanındı. *Rize'nin Köylerinden* başlıklı yazısı ile Cumhuriyet Gazetesi'nin 1949-50 Yunus Nadi Armağanı'nı kazanınca edebiyat dünyasına ilk adımını attı. *Koca Denizde İki Nokta* adlı oyununa 1970 TRT Sanat Ödülleri Yarışması'nda Başarı Ödülü verildi. Yapıtlarının konuları, genellikle denizcilerin hareketli ve renkli hayatlarıdır. Zeyyat Selimoğlu 2000 yılında İstanbul'da, Nişantaşı'ndaki evinde öldü.

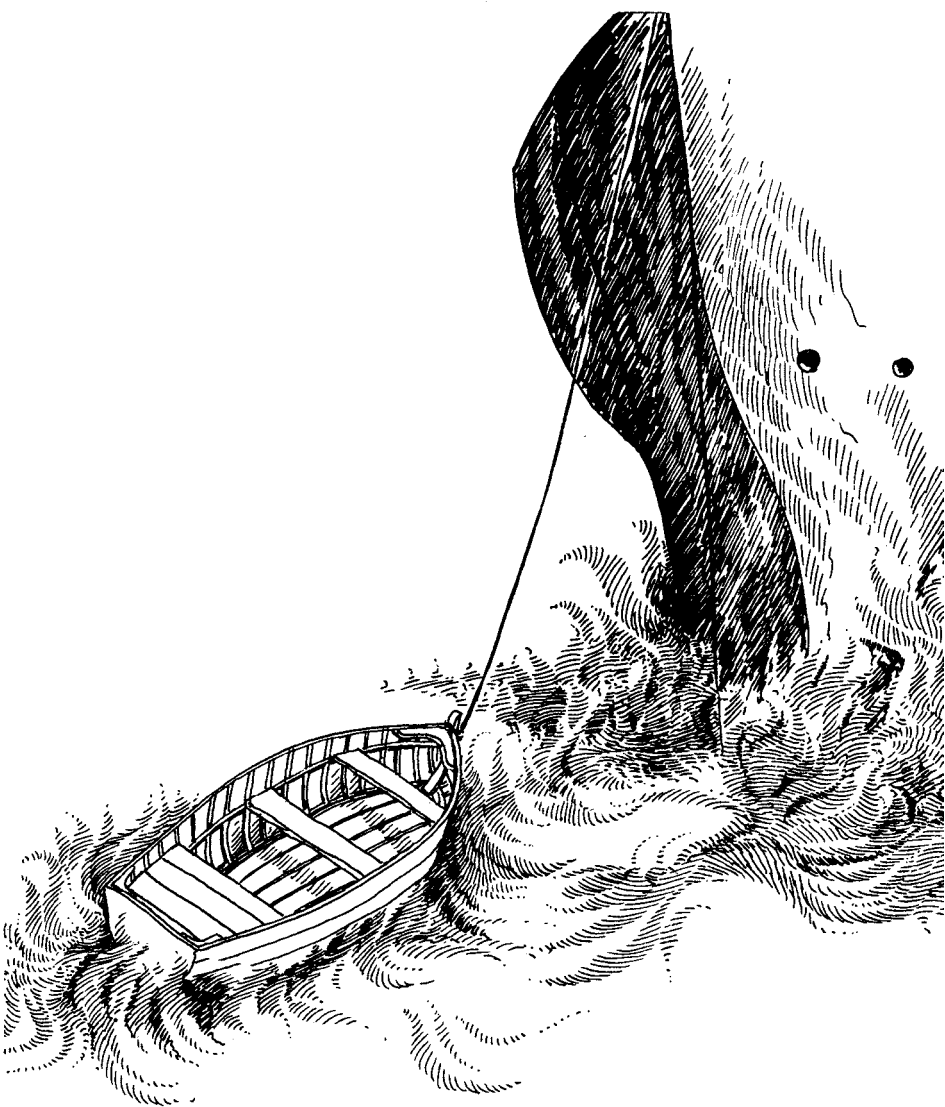
Evvel zaman içinde kalbur saman içinde değil, şimdiki zaman içinde, denizin dalgaları arasında küçücük bir kayık yaşarmış. Bu küçücük kayığın kendisi küçükmüş ama derdi büyük mü büyükmüş. Derdi nasıl büyük olmasın? Kendini bildi bileli, kocaman bir takanın kışına halatla bağlı, taka nereye giderse küçük kayık da oraya sürüklenirmiş. Küskün gözleri, üzerinden hızla geçen uçarı martılarda, yanından neşeyle zıplayıp dalan yunusların onların özgürlüğüne can atarak takanın dümen suyundan izler de izlermiş. Tüm özgürlüklerin simgesi koca mavi denizin ortasında, burnundan bir takaya bağlı ve bağımlı bir küçücük kayıkçık. O haline küsmesin de kimler küsün? O dertlenmesin de kimler dertlensin? Küçücük kayığın derdi de en çok ne zaman artarmış biliyor musunuz? Bağlı ve bağımlı olduğu taka yeni bir iş

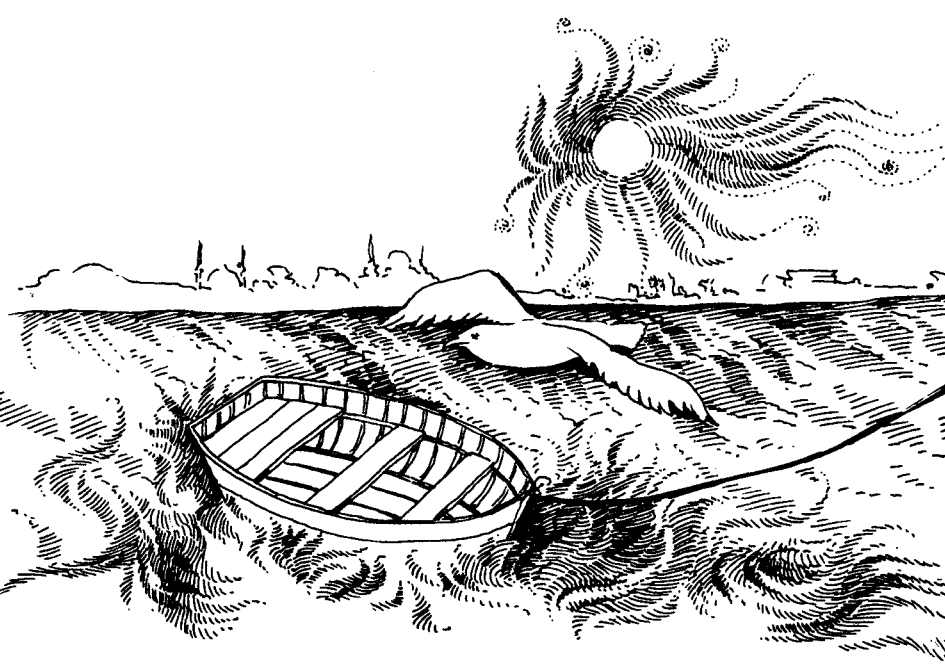
alıp da denize açılırken. İşte tam o sırada, bizim küçücük kayık kendini koyu bir karamsarlığa kaptırır-mış. “Ah,” dermiş içinden, “işte yeniden denize açıl-manın zamanı. Ama ne çare... Şu denize açılmanın tadını kendi başıma, özgürce ve dilediğim gibi tada-mıyorum. Benimkisi denize açılmak değil, sürüklen-mek. Boynuna tasma vurulmuş bir enikten farkım yok. Ben ne zaman tam bir denizci tekne olacağım, ne zaman kişiliğime sahip olacağım? Ey denizin ba-ğimsız dalgaları, ey güneşin özgür ışınları, ey diledi-ğince esip duran rüzgâr! Halinize şükredin, boynu-nuzda tasma yok!”

Bizim küçücük kayık, boynunda halat, takanın ardından sürüklenedursun, yanı başından gelip ge-çen bağımsız teknelerin ya acıyan bakışları ya da alaycı gözleriyle karşılaştıkça, üzülür durur, çaresiz-liğine yanarmış. Gerçekten de sağından solundan gelip geçen bu tekneler arasında, ona acıyanlar oldu-ğu gibi onu alaya alan kötü kalpli tekneler de varmış. Ona acıyan motorlarla kayıkların hiç ses etmeyip geçmelerine karşın, kötü kalpli tekneler ille de laf et-mededen geçemezlermiş. Bunlar neler söylemezlermiş neler:

“Şu anasının kuzusuna da bak, kaç yıldır bü-yüyemedi gitti.”

“Sakın ha, o takanın dümen suyundan ayrılmaya gelmez, umacılar yer seni sonra.”

“Muhallebi çocuęu ne olacak.”

“Hâlâ bıraktığımız yerde otluyor.”

Bu kötü kalpli teknelerden düdüğü olanlar da alay olsun diye basarlarmış düdüğü.

“Düüüt, nane mollaya bak, düüüt...”

“Düttürü Leylâ'ya düüüt düüüt... Düttürü Leylâ'ya düüüt düüüt...”

Hele böyle kız adıyla anıldı mı, bizim küçücük kayığın tepesi bir atarmış bir atarmış ki kahrından ne yapacağını şaşırır, şu deniz yarılrsa da içine girip yok olup gitsem, diye karalar bağlarmış. Böyle aşırı umutsuzluğa kapıldığı anlarda, bereket yanı başında iyi kalpli bir martı ya da cana yakın bir yunus belirir; küçücük kayığın derdi dağılıncaya kadar ona ar-

kadařlık eder, martı yanından uęar, yunus yanından yūzermiř.

Gūnūn birinde, bizim kayıkęık yine boynuna takılı halatın ardı sıra sūrūklenip dururken, mavi gōkten sūzūlerek inen dostu martı, yanı bařında belirmiř. Kūęūk kayıęa:

“Seni,” demiř, “seni bugūn yine ęok karamsar gōrūyorum. Nen var kuzum?”

“Eee iřte,” diye karřılık vermiř kūęūk kayık. “Sen gōklerde diledięince sūzūlūp, kanat vurup dururken benim halimden nasıl anlarsın? Hele boynuna bir tasma geęirsinler de o zaman gōr. Őzgūr olanlar Őzgūr olmayanın halinden ne anlar? Hani nasıl derler? Tok aęın halinden anlamazmıř. Sen de Őzgūrlūęe, baęımsızlıęa tok olduęun ięin benim derdimi bilemezsin.”

Martı, kūęūcūk kayıęın haline ęok ũzūlmūř.

“Ben senin dostunum,” demiş, “sana yardım etmek istiyorum.”

Kūęūk kayık hię umutlanmamıř.

“Saę ol,” demiş. “Dostum olduğuna sevindim ama bana nasıl yardım edebilirsin?”

Martı kūęūk kayıęın yanından uęarken dūřūnmūř tařınmıř, “Ne yapsam ne etsem de řu yavru kayıęı Őzgūrlūęe kavuřtursam?” diye mırıldanmıř. Sonra, birdenbire, kendince bir ęōzūm yolu bulunca Őyle sevinmiř Őyle sevinmiř ki kūęūk kayıęın tepesinde sevinę tamları atmaya, sevinęten kanatlarını hızlı hızlı ęırp-

maya başlamış. Küçük kayık, dertli başının yukarısındaki martının, en usta cambazlara taş çıkartacak perendelerini görünce şaşırıp kalmış. Hatta martının böylesine sevinmesine biraz da kızmış.

“Ne oluyorsun?” diye seslenmiş. “Bu taklalar da neyin nesi, aklını mı kaçırdın sen!”

Martı, neşeli sesler çıkararak:

“Aklımı kaçırdığım falan yok, tam aksine aklımı buldum,” diye bağırılmış. “Dostuma el uzatmanın çaresini buldum da ondan seviniyorum. Seni istediğin bağımsızlığa kavuşturacağım. Dostluk birbirine yardımcı olmak değil midir?”

Küçücük kayık, yine de pek umutlanmamış ama küçük yüreğinin şöyle bir hop ettiğini de duymuş. Heyecanla sormuş:

“Peki, ama nasıl, bana nasıl yardım edeceksin?”

Martı, küçük kayığın üzerinde hem süzülüp hem de böbürlenerek:

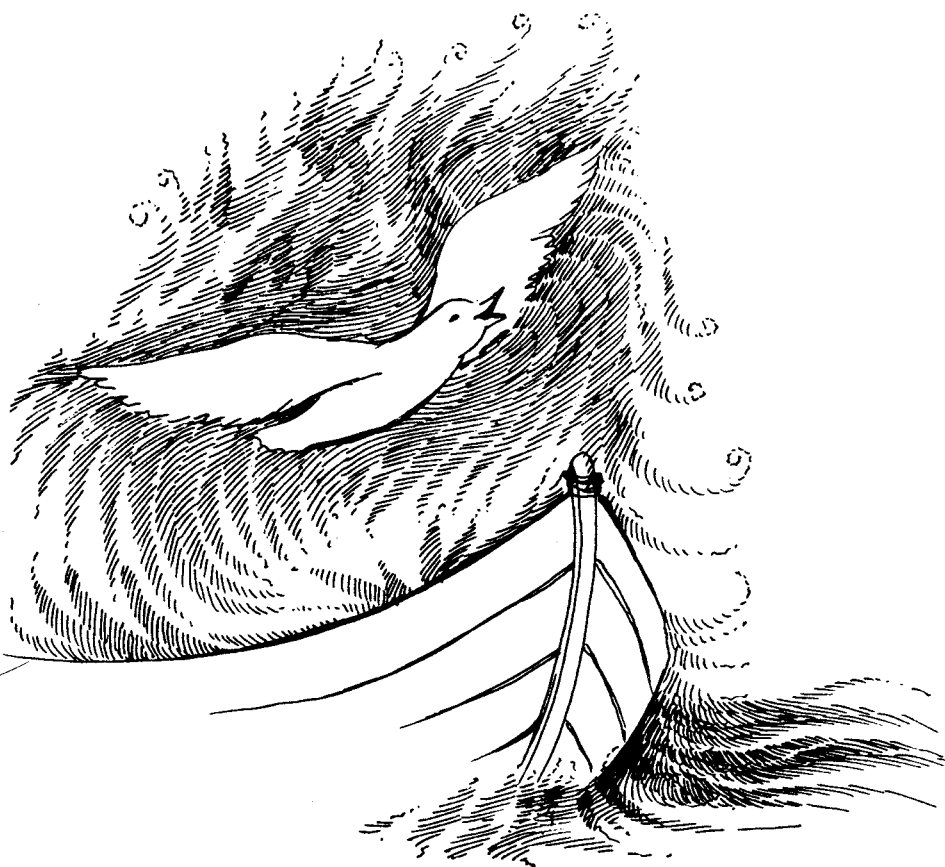
“Çok kolay,” demiş. “Şu gagamı görüyor musun şu gagamı? Benim gagam öylesine sert, öylesine güçlüdür ki karşısında zor durulur.”

Küçücük kayık, daha da meraklanmış.

“Peki, ne yapacaksın gaganla?” diye sormuş.

Martı, kendine güvenli, karşılık vermiş.

“Ne mi yapacağım? Seni sürükleyip çeken şu halatı koparacağım. Halat kopunca sen de özgürlüğüne, bağımsızlığına kavuşacaksın.”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Zeyyat Selimoğlu

YAVRU KAYIK

Yavru Kayık özlemine kavuşuyor!

“Yavru Kayık’ı bir gün deniz kıyısındaiken gördüm. Bir takanın ardından halatla bağlanmış, sürüklenip gidiyordu. Üzgün, dokunaklı bir hali vardı. Bana öyle geldi ki bu küçük kayık, özgür olmak istiyordu. Bunu tek başına sağlayabilecek güçte değildi. Onun bu özlemini gerçekleştirebilecek dostlar gerekiyordu. Bu dostlar, ortaya çıkmakta gecikmediler ve Yavru Kayık’a yardım ellerini uzattılar.”

Zeyyat Selimoğlu

ISBN 978-975-510-064-7

9 789755 100647